

[Kurt Brauer.]

demokratiet deler sig i dette spørgsmål, bliver det én mod resten. Er der dog ikke en mulighed for ved denne lejlighed at overbevise et par stykker mere, så det kan få et skær af rimelighed, i stedet for at også denne handling, når socialdemokratiet deler sig, skal blive til en hån over for dette store vigtige spørgsmål, som vi her har til behandling?

Poul H. Møller (KrF):

Som det allerede flere gange er nævnt her i folketinget i dag, havde vi i marts måned en debat om dette århundredes våbenhandel, som det er blevet kaldt, indkøb af jagerfly omkring år 1980. På det tidspunkt var der givet tilbud fra 3 landes flyfabrikker om leverancen, og udfaldet af debatten blev jo også dengang, at et flertal anbefalede den styrekomité, der i marts måned 1974 var nedsat fælles mellem Norge, Holland, Belgien og Danmark, at de skulle fortsætte deres undersøgelser med henblik på at udfinde det bedste tilbud.

Meget tydede jo allerede ved den debat på, at det amerikanske tilbud syntes på bedste måde at opfylde de krav, der var stillet til det fly, der skulle anskaffes, bl. a. syntes også pris, kompenstationstilbud osv. at indebære de største fordele.

Ved det seneste møde mellem de 4 landes forsvarsministre var alle enige om, at flyet F-16 havde ubestridelige fordele såvel operationelt som økonomisk fremfor de øvrige fly, en vurdering, som vor egen forsvarskommando også er enig i.

Da der er mulighed for, at andre medlemslande inden for NATO senere vil anskaffe det samme fly, er det indlysende, at der rent operativt ligger en fordel i en harmonisering af flytyperne, således at flyene kan indgå i operationer fra en hvilken som helst luftbase inden for alliancen. Der ligger jo indlysende fordele ved et fælles større indkøb af fly, akkurat som kvantumsrabat ydes ved storkøb i supermarkeder, uden at jeg i øvrigt skal drage nogen sammenligninger her.

Der er givet tilbud om merproduktion og kompensation, der bevirker, at en væsentlig del af de penge, der skal betales for flyene, bliver her i landet og også giver arbejde til en stor del af vor egen industri, selv om det

naturligvis ikke mærkbart hjælper på den p. t. så sørgeligt store arbejdsløshed, vi har. Vi er dog mange, der er så tilpas optimistiske, at vi tror, at denne arbejdsløshed vil være væsentligt nedskåret, når produktionen af disse flydele skal påbegyndes.

Man har spurgt: hvorledes kan nu kristeligt folkeparti gå med til at bruge så ukristeligt mange penge, som der er sagt, på våbenindkøb? Ja, det skyldes jo ikke, at vi i vort parti er særlig krigeriske. Vi ville langt hellere bruge disse mange penge, det her drejer sig om, på ting, der kunne hjælpe de mange, der trænger til hjælp både herhjemme og navnlig ude i en verden, hvor to tredjedele af jordens befolkning stadig lever på sultegrænsen eller derunder. Men de barske realiteter tilsiger os, at vi desværre stadig og nok sikkert lang tid fremover må have et forsvar, et effektivt forsvar, et troværdigt forsvar.

Vi i kristeligt folkeparti ønsker at være med til at værne om det jordiske fædreland, Gud har givet os, og vi tror, at bl. a. vort medlemskab af NATO, der jo giver os også visse forsvarsforpligtelser, i den tid, denne alliance har eksisteret, har været en væsentlig årsag til, at det ikke er kommet til alvorligere konflikter mellem øst og vest. Et troværdigt forsvar, der vil få en eventuel angrebslysten til at betænke sig mere end én gang, er desværre stadig en nødvendighed. Det er ikke tid til at smede sværdet om til plovjern. Der er stadig mørke og truende skyer i horisonten, og vi kan ikke stikke hovedet i busken og sige: fred og ingen fare. Nej, vi må opretholde et forsvarsberedskab, der er effektivt og troværdigt, og det koster penge, ja, forfærdende mange penge. Men hvornår er prisen for fred og frihed for høj? Det må den enkelte afveje med sig selv. Frihed er det bedste guld, siges det i en sang, og mon ikke trods alt de fleste kan stemme i her?

Frihed har vi jo her i vort demokratiske samfund, en frihed, der desværre ofte groft misbruges, endda af mennesker, som hylder en ideologi, der har vist sig ikke at rumme plads for den frihed og tolerance, som vi kender til i vort land. Vi vil være med til at værne om vort lands frihed. Vi har jo oplevet en 9. april, 5 år med tyrannisk besættelse. Mange i vor befolkning er stadig mærket heraf. Vi ønsker ikke nogen gentagelse heraf